

Barbara Širca

Babette: Dnevniki Barbare Širca, 1849, 1850, 1851

Zavod za kulturo, šport in turizem, Žalec, 2009, 344 strani.

Omenjena knjiga je faksimile izvirnih dnevniških zapisov Žalske tržanke Barbare Širca s srede 19. stoletja. Dnevniki so bili najdeni v zapuščini Barbarinega sina Friderika Širce, bolj poznanega kot skladatelja pod psvedonimom Risto Savin. Originalni zapisi so v nemškem jeziku, v knjigi pa je tudi prevod v slovenščino in spremna beseda. Zapisi so vsakodnevni in zajemajo tri leta 1849, 1850 in 1851. V letu 1851 pa se dnevniški zapisi končajo z 22. novembrom, temu bi naj botrovala nenadna smrt sina Francka.

Poleg zakoncev Barbare in Ernesta so v hiši pri Širčevih živeli še njuni otroci Mimica, Lenca in Francek, Ernestova mati Johana ter dve neporočeni svakinji Fani in Neti. Vsakdanje življenje Barbare je bilo prepleteno z delom v trgovini, ki je njeni družini predstavljala glavni vir preživetja. V družini se ni počutila zaželeno, predvsem zaradi nenehnih sporov s taščo, k slabšemu razumevanju pa sta prav tako pripomogli svakinji. Zaradi slabih medsebojnih odnosov in vedno večje močeve brezbržnosti se v dnevniških zapisih začne pojavljati Barbarina želja po odhodu oziroma po zapustitvi družine. Njen odhod ni bil pogojen samo s finančnimi sredstvi, katerih Barbara ni imela, ampak tudi s ponosom in častjo. Na tem mestu ni potrebno posebej razlagati, da je takratna družba na ločitev moža in žene gledala drugače kot danes. In ženska, ki je zapustila moža, je bila v večini primerov deležna javnega zasramovanja.

Življenje Barbare Širca pa vendar ni bilo zgolj polno žalostnih zgodb. V dnevniku vseskozi omenja odhode na ples, ki so bili zelo pomembni del družbenega udejstvovanja. Barbara se je za odhod na ples vedno lepo uredila, ne zgolj zato, da bi bila lepa in urejena, s svojo podobo in vedenjem je namreč predstavljala tudi ugled celotne družine. Kot del javnega udejstvovanja lahko štejemo tudi njene odhode k maši, katere skrbno zapisuje. V veri in molitvi med drugim tudi išče uteho za vsakodnevne tegobe.

Čeprav Barbara v dnevniku kar nekajkrat izrazi željo po odhodu, se to nikoli ne zgodi. K temu bi lahko botrovala tudi smrt tašče Johane leta 1857. Morda so se po tem dogodku medsebojni odnosi pri Širčevih izboljšali.

Barbarini dnevniški zapisi sicer ne prikazujejo notranjega sveta kakšne intelektualne osebe, ampak nam podajo podroben opis vsakdanjega življenja osebe, ki si je morda želela samo malce več spoštovanja. In prav takšni so v slovenskem prostoru redki in so eden izmed pomembnih zgodovinskih virov. Še posebej zanimivi so dnevniški zapisi avtoric ženskega spola, saj so v večini primerov le-te pisali moški.

Navsezadnje si lahko postavimo vprašanje kako objektivni so Barbarini dnevniški zapisi. To pa predvsem zato, ker celotno zgodbo poznamo zgolj z njenega vidika. Če bi poznali še drugo stran zgodbe, da bi dnevnik pisala katera od svakinj, bi se lažje ali pa morda tudi ne, opredelili kaj je tisto, kar je resnično in kaj ne. Moramo se zavedati, da so dnevniki nekakšno skrito pribežališče avtorjev in avtoric, kamor so zapisovali tako vsakdanje kot tudi najintimnejše stvari. Iz razumevanja družbene klime v obdobju v katerem so dnevniki bili pisani, lahko rečemo, da zapisi sovpadajo z družbeno miselnostjo. Skozi anekdote iz njenega življenja se razpira tudi njeno versko, družabno življenje, njeno pasivno beleženje političnih dogodkov, za katere se meščanska ženska ni »brigala«, govori o družabnem življenju v malem trgu in njihovih meščanih, njihovih medsebojnih in medgeneracijskih odnosih. Predstavlja okno v svet malomeščanstva, njihovih osebnih odnosov, a tudi zgodovine kraja, kar je bil verjetno tudi prvi vzgib, da je mesto pristopilo k izdaji omenjenega vira. Knjiga je vsekakor pomemben zgodovinski vir za vse preučevalce vsakdanjega življenja, njegova objava kaže na pomembnost, ki jo tudi v slovenskem prostoru počasi dobivajo osebni zapiski posameznikov in posameznic, ki nimajo nobene literarne vrednosti. Branje priporočamo vsem učiteljem zgodovine.

Knjiga v kateri so Barbarini dnevniški zapisi in branje le-teh, se bo sprva zdelo monotono, nepriljavno, marsikomu mogoče tudi dolgočasno. A konec koncev, ko se med branjem poskušajš vživet v dogajanje, te knjiga obdrži med svojimi stranmi vse do zadnje besede.

Mihela Tkavc